

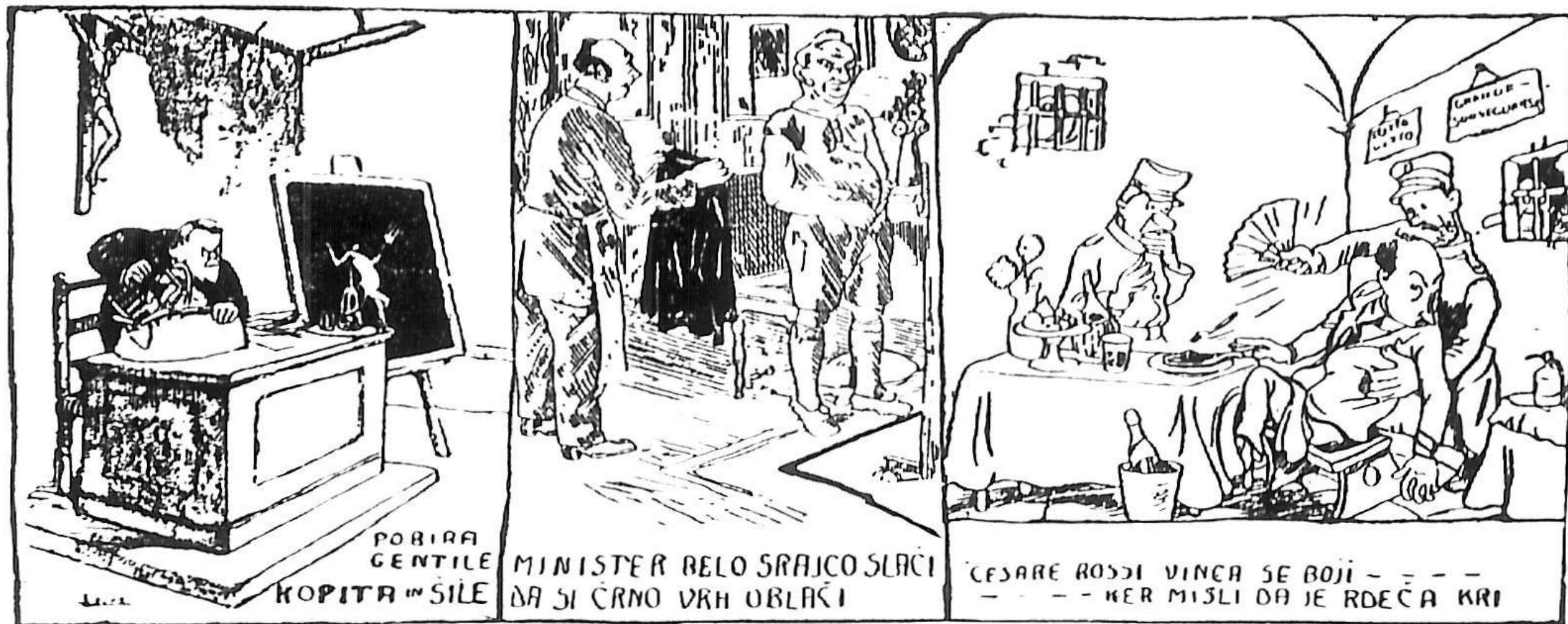
Izhaja dne 4.-10. in 20. vsakega meseca. Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. Cena oglasa 1 milimeter višine v širini enega stolpa L. 80, za trikovske r. klanc, banca obvestila, poslana, osmrtnice, va-bila, naznanila itd., vrsta 1 L. Celoletna naročnina 15 L. Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. julija 1924

št. 20.

Prvi pojde, drugi gre - na stolu tretji že sedé.

Ali vidite to mevžo, ali vidite možica? Spredaj nosi črno brado, zadaj pa imá dva škrica.

Bil minister je za vero, bil minister za prosveto, a zato ni bil nič veren, on je davil nas presneto.

Je metode nove vpeljal (bila to je nemška šara) davno vedeli smo zanjo, pol moderna in pol stara).

Mnogo petja, telovadbe, a računstva bore malo, da se bo le podpisati in razglase brati znalo.

Kaj je neki zemljepisje, kaj je neki zgodovina, fizika, prirodopisje, nogomet nauči sina.

Po njem tudi naše šole so kot kake gospodične, klepetajo, nič ne znajo, bodo eno pač jezične.

Jezik ta ne bo slovenski kdo pa vrag naj ga razume, kdor ga hoče govoriti, naj gre v afrikanke šume.

O za Afriko Gentile bil je res vse bolj prijazen, za zamorce pojmi svobode res ni bil povsem vam prazen.

Kaj se hoče, luč prosvete zdaj prihaja nam od juga, morda da nas tudi s časom doleti še taka kuga.

A Gentile, ti le pojdi, vzemi šila in kopita, s tabo gre modrost naj tvoja in reforma srborita.

A ne misli, dragi bralec, da zdaj konec je nadloge, že je drugi mož na mestu, komaj on umakne noge.

Ali mož bo mož poštenja? Bo nas tale dalje davil? Se bo brigal za nas usodo? Se za nas bo li postavil?

Če ne moti res oko nas, zdi se, srajco že oblači, pa pogleda se v zrcalu in pa malo se skrtači.

Je li tole tista srajca, ki jo je Gentile slekel? Kaj jo je li sam izvolil, jo obleči kdo mu rekel?

So vprašanja brez besede, na odgovor počakajmo. Če bo to Gentile drugi, nezaupnico mu dajmo.

Potlej Cesarino Rossi pri »nebeški tam kraljici« naveličal se živeti je do grla, po resnici.

Kadar je angleški zrezek, kadar rdeče vino pije, ves iz sebe je, da skače, okrog sebe bije, vpije.

Baje kri mu v dno možganov vzbujajo grozne vtise nove, žge ga strašno in ga muči, koplje, vrta nove rove.

Ali nič pa ga ne gane, da bi zinil in povedal, kje je truplo ubogo skrito, kje je on, ki smrt je gledal.

Baje so za tem še skrite previsoke, važne glave, ki pa v žepih si širokih, skrivajo roké krvave.

Strahoviti Atila in druge knjige „Goriške Matice“ v vsako slovensko hišo! Zglasite se pri krajevnih gg. poverjenikih! Kjer teh ni, pošljite znesek L. 5.— na „Goriško Matice“ v Gorici.

Gorica, dne 10. julija 1924.

Pasja vročina, ki vlada te dni, se grozno pozna po vsem svetu. Rimska zbornica se tako boji počenja in znoja pred opozicijo, da je rajše sklenila, da gre v kopalnice in se vrne šele v septembru, okrepljena in polna poguma. Tudi upa zbornica z Mussolinijem vred, da opozicija ta čas pozablja, da je bil kdo sploh umorjen in se spremeni v krotke ovce, ki jih bo mogoče ostrčiti. Če pa tega problema za vlado ne bo mogoče ugodno rešiti, tedaj bodo v zbornici namestili gramofone, kateri bodo prepevali »žjovinecu« (tako bi rekli Brici), vlado bo pa delala, kar bo hotela.

Vročina se pozna tudi na naši meji. Sicer mirni ljudje se streljajo med seboj kot da bi pobijali ščurke. Zdi se, da je človeško življenje manjše vrednosti kot perje od Čuka na palci, ki mu na svojem poletu tu pa tam odleti.

Tako enostavno se to zgodi: Udarijo čez mejo, streljajo, ranijo jugoslovanskega orožnika v nogo. Seveda se za to pes ne zmeni, noga je pač noga in življenje je življenje, če pa ne izgubi kdo najmanj življenja, ni za incident ne štejejo.

Drugič udarijo čez mejo neznanca, ubijejo dva Italijana. Tedaj že nastane obmejni incident, kakor se to imenuje, laška vlada protestira, belgrajska obžaluje. Listi pišejo par dni megleno, lažnivo in razburjeno. Rimska vlada uvede preiskavo, belgrajska tudi, izmenjajo se par aktov, par brzojavk, potočijo par kapljic limonade, in stvar je pri kraju.

Dva človeka sta sicer mrtva, toda kadar se gre za incident, ni vredno govora, tedaj je človek pes.

Tretjič se zgodi, da Lah streljajo na jugoslovanske orožnike. Dva sta mrtva, en dijak ranjen. Belgrad piše v Rim, Rim uvede preiskavo, Belgrad tudi. No, preiščejo, si dajo zagotovila, da morajo taki obmejni incidenti prenehati. Obžaluje prvi, drugi vzame obžalovanje na znanje, potočijo zopet male limonade in zadeva je končana.

In človeška življenja? Ah, kaj! To je samo incident. In sicer incident na meji. To oškoduje državo za par brzojavk, par pol pisarniškega popirja in največ dve kuverti ter pečat, vse drugo je posravska stvar.

V splošni anarhiji, ki vlada v Evropi se bodo incidenti nadaljevali. Nam pa bodi žal samo za pole papirja in oddane brzojavke, matere rodé svoje sinove itak zastonj.

Se to je slišal Čuk na palci, da smatrajo nekateri, juristi v S. H. S., da je vlada to kar država; če žališ vlado, si žališ državo. Za to je pa treba posebne modrosti, le poslušajmo: Ljudje, ki so država, izvolijo parlament, ki vlada in ki tedaj predstavlja državo. Kdor te da žali od države (ljudstva) izvoljeno vlado, žali državo.

Pozor, Jugoslovani! V podobnem razmerju kot vlada in države je tudi tobačna restija in država. Ne žalite to-

baka, da ne zapadete kazni! Sploh imejte neomejeni respekt pred vseni monopolnimi predmeti, da vas ne obdolžijo veleizdajstva. Res je sicer, da vlada pogosto ravno tako smrdi kot tobak in da je izrek: »Država, to sem jaz!« izrekel največji idijot človeške zgodovine, vendar poslušajte svareč: glas vlade — države — monopola, da ne padete v skušnjavo, kot ga poslušata tudi

Čuk na palci.

Kje je gospa?

Raca komedija! Kam pa je izginila gospa Platinikova, ki jo je spremljal gospod Čičigoj na vrt, da posedita na klopi in se pogovorita o starih časih. Izginila je kot kafa, gospod gleda in gleda, a jo ne najde nikjer. Pomagajte mu jo poiskati! Kdor jo najde in pošlje Čuku še L. 4 — dobi lepo knjigo »Darovana«, zgodovinsko povest iz dobe slovanskih apostolov svetega Cirila in Metoda.

Ogleduh.

Smešna zgodba. Iz francoske.

»To je jasno, — ta človek mora biti pravi pravecni ogleduh, — je omenil gospod Barbache, trgovec z vinom, — s kazalcem si je premišljeno praskal nos, ki je bil po svoji obliki podoben gobi in ki je imel lepo barvo zrelih jagod, medtem, ko se je jezno s svojimi matimi očmi oziral okoli.

»Vi to res mislite,« — so glasno vprašali gospodje Perlinet, — sladščičarnar in Aluette, sedlar, ki so z njim sedeli v občinskem odboru. — Mizar Raillot, ki pa ni bil od občinskega odbora, bil pa je zvest tovariš vseh odbornikov posebno ob uri depoldanskega piva; ta je z glavo pritrjeval izjavi vinskega trgovca. — Vinski trgovec pa je nadaljeval svoj govor, našteval vse važne vzroke in dokaze, ki pričajo, da je ta neznan potnik, ki je prišel pred kakim tednom v vas, gotovo nekaka zagonetna oseba. — Tujec je, ne govori z nikomur in zdi se, kot da se hoče izogibati vsakemu srečanju, — samo po gozdih teka cele dneve in se vede uprav skrivnostno. — Če bi bilo poletje, lahko bi mislili, da je kak turist, ki ga pokrajina zanima, toda marca meseca, ko so hribi in vrhovi jedva

snehi svojo belo kapo, — kak nagib mora vabiti pametnega človeka na sprehod v pusti gozdi? — To ni v navadi, to je nekaj posebnega, — nenaravno in kar ni naravno je pač sumljivo, posebno pa še, če je to v kaki vasi na meji. —

Vsak hip se sliši slučajne take vrste; dnevnik iz bližnjega mesta je prinesel še v svoji zadnji številki opis, kako je elegantno obklečen gospod bil le navaden ogleduh, ki je delal risbe trdnjav v okolju. — Kdo more pač jamčiti, da se ta tujec ne posveča istomu poklicu? Morda je celo njegov tovariš in pomagač. —

Vsi ti podatki so pospešili, da so ti zavedni možje s popolnim nezaupanjem zrlji na tujca, vse jim je bilo sumljivo, skrivnostno in zagonetno; — njegovo obnašanje, njegov molk, njegovi sprehodi in celo njegovo ime: »Jean Dubois«, s katerim se je vpisal v knjigo tujcev. — Gospod Barbache ni bil stavil večjo svoto, da je to le najeto ime za vso ono obilno pošto, ki mu je dohajala. —

In končno, — pastir iz Chevrouche ga je celo opazil, kako je nekaj čučkal v svoj zvezek, vsak hip gledajoč in opazujoč okoli sebe.

»Meni sedaj to ni nikakor več dvomljivo,« — je rekel vinski trgovec. — »In v odsotnosti župana, je tedaj moja

dolžnost, da prevzamem vse odgovornosti: — Jaz bom razjasnil skrivnost in zagotovil roki pravice tega zlobnega; kdor ima dovolj poguma in srca, bo šel z menoj!«

»Mi vsi gremo,« so soglasno pritrdili zvesti tovariši — odborniki — gospodje Raillot in Aluette, kakor tudi Perlinot, — vsi jmnaki! — Perlinot se je odločil k junaškemu činu vkljub svojim bolečim nogam in svoji težki naduhi.

»Izkazite se, prosim,« je dejal poljški čuvaj Klebsattel z vljudnim a trdnim in odločnim glasom.

Mladenič je sedel na drevesnem štoru, ki je bil ves porašen z mahom kot da je pokrit z zeleno preprogo — v mali goščavi med smrekami v dolinici Drumont. — Udobno je bil stegnil po mehki travi, kjer so ravno začeli svesti zvončki, svoje noge — v roki je še držal svinčnik in zvezek, v katerem je bil pisal svoja čudežna in skrivnostna znamenja. — V njegovih potezah so se zrcalila nekaka malodušnost in brezupnost. — Z drugo roko je imel podprto glavo in ko je zaslišal glas čuvaja, je vzdignil čelo in pogledal je skupino štirih mož, ki so stali ob njem, z mračnim in temnim pogledom. — Črni kodri so mu sijali izpod klobuka, krili skoro njegova ušesa in mu delali temen venec okoli mračnega obraza.

»Prosim dokumente!« je dejal čuvaj osorno.

»Moje dokumente, izkaz?« je vprašal mladenič nekako nevoljno. — »Gospoda, oprostite; kaj pomeni to?«

In njegov pogled je šel od čuvaja Klebsattel, ki je v svojem jopiču, na katerem so bili pripeti znaki njegove službe, posebej javno justico, pa do treh gospodov, ki so stali okoli njega.

Le-ti so ga čakali molče in opazovali, kako bo služabnik pravice vršil svojo dolžnost.

Gospod Barbache je prekrizal roki na prsih — sedlar Aluette jih je sklenil na hrbtu, a gospod Raillot se naslanjal na svojo palico, a gospod Perlinot pa je uvidel, da bo pot najbrže malo predolga, zato je že med potjo lepo počival.

»Ali nimate izkazov o svoji istovetnosti?«

»Jaz jih nimam tu pri sebi... Nisem si pač mislil, da se na sprehodu po gozdu, v mili božji naravi...«

»No, če pa nimate izkazov, mi pokažite one papirje, katere držite tu v roki.«

Tujec je nevoljno skomignil z rameni.

»Dovolite vendar,« — je rekel pa postal rdeč ko kuhan rak, — »tu so osebne, intimne reči, — to kar sem pisal, ni za druge ljudi, posebno ne sedaj.«

»Mi bi pa o tem dvomili,« — je odvrnil gospod Barbache, kateremu se je zdelo, da mora tudi on vstopiti v svoji ukoli. — »In vsled tega vam ukazujem, da one papirje pokažite!«

»Ah — podati se moram premoči,« — je vzdihnil tujec, ko se je prepričal, da bi bil

vsak upor blazen proti tem nasprotnikom.

Glasno je pristavil: »Protestiram pa proti temu napadu na osebno prostost.«

Gospod Barbache ni poslušal tega protesta, kajti že je bil z nepotrpežljivo roko pograbil papirje, katere je mladenci žalostno izpustil. — Gospod Barbache je bulil v čekanje in skušal, kje in kako se da razložiti, razjasniti izdajstvo. — In kaj je slednjič razumel, par vrstic — malo besed:

Nobena gozdna vila še ne drami večni mir.

Nobena gozdna vila še ne drami Nadaljevanje poezije pa je bilo pač pretežko za uganiti.

»Kaj je to vendar?« — je vprašal Rillot in se popraskal za ušesi. — »To pač nič ne pomeni.« — je pristavil Aluette, medtem ko je čuvaj začudeno vpraševal: »Ali so to morda res verzi?«

Spogledovali so se, — obstali so, kot iz kamna, — medtem ko je krivec stal pred njimi žalostnega obraza in obupnega pogleda razžaljenega genija.

»Gospoda,« — se je slednjič oglasil gospod Barbache, — ter se vljudno odkril pred onim, o katerem je mislil, kako ga bo tiral v varen zapor. — »Gospoda — tu — pozdravite vljudno! — Vi niste videli še nikoli pesnika — tu je eden!«

Potem pa je s kazalcem naredil znamenje čez usta:

»Tiho, — ne motimo več dalje!«

In že so se odpravili na pot nazaj v vas, pustivši mladenci jeznega in razjarjenega, pa vendar tudi malo zadovoljnega pri vsem tem, da so njegovi verzi vendar tako jasno izpričevali njegovo pesniško prav.

Poljski čuvaj Klebsattel je celo svojo sabljo nesel v rokav, da bi ne ropotal z njo po kamniti stezi in z vso skrbjo je stopal po prstih, da ne bi motil pesnika in njegovih verzov. — Ogleduha ni bilo več!

Frskova stava.

Moj kolega Frsk je imel veliko napako, da je z prijatelji in kolegi za vsako malenkost stavil in to za ne male vsote. Več kolegov je njemu nasledlo in marsikateri je celo plačo izdal za neumne stave kolega Frska. —

— Ravnatelj našega podjetja je prihajalo vedno več pritožb radi vsiljivosti Frska, in ta se je naveličal, ter ga konečno premestil v drugo filijalko našega zavoda. Svojemu kolegu ravnatelju filijalke, je pismeno obširno razložil napako famoznega Frska, ter ga na ta način pravočasno informiral o posledicah. —

— S prijaznim licem se Frsk javi novemu šefu, toda ta ga sprejme z hladnim izrazom. Po uradnih formalnostih mu reče: »Gospod Frsk! Moj kolega me je opozoril na Vašo napako in prepovedujem Vam absolutno, početi kaj enakega

med mojim uradništvom, sicer sem prisiljen nastopati proti Vam kazenskim potom, kar bi značilo, da Vas moram odpustiti iz službe. Zato se priporočam.«

»Toda, gospod ravnatelj, vi morda ne mislite radi kakih morebitnih stav?«

»Da, da ravno to. Ne trpim med uradništvom kake neumnosti, posebno pa ne v obliki stav, ki človeka pripravljajo samo ob nepotrebne izdatke.«

»Oprostite g. ravnatelj, moj namen stave je samo izbijanje šale; evo vam n. pr.: Za 1000 dinarjev stavim z Vami, da Vam v tem momentu lezejo kar 3 uši po levi strani hrbta.«

»Gospod Frsk, to je od Vas nesramno. Izginite iz pisarne, drugače pokličem policijo. Tožil Vas bodem za razžaljenje časti!« kriči razjarjeni ravnatelj.

— »Ampak prosim gospod šef, samo prepričajte se o istinitosti moje trditve,« se unesava Frsk.

Šef je kar besnel jeze — toda srbeli so ga tako lahko prisluženi dinarji in res gre v stransko sobo, kjer se pred ogledalom sleče in ker ni ni

časar zapazil, se vrne v pisarno in zmagoslavno reče: »Vaša trditev je neutemeljena — stavo ste izgubili.«

»Mogoče,« pravi Frsk, »toda oprostite g. šef, vi dobro znate, da mora biti pri vsaki stvari tudi priča navzoča, in zato se moram jaz sam prepričati.«

Šef, v svesti si dobljene stave, se je temu udal in se sleče pred Frskom, kateri v resnici na hrbtu ne zapazi ničesar. Zvest pogoju stave izroči Frsk šefu znesek od 1000 dinarjev z hesedami: »Evo g. ravnatelj, sedaj ste prepričani, da je bila le šala.«

S smehljajočim izrazom od slovi nato ravnatelj Frska iz pisarne in takoj naslovi pismo svojem kolegu, prejšnjemu ravnatelju Frska, kako je Frsk svojim stavom sam nasedel in kako je z lahkoto zaslužil 1000 dinarjev.

Ne malo se je začudil, ko dobi odgovor na to pismo, v katerem mu kolega pojasnjuje, da je Frsk stavil pred svojim odhodom iz prejšnje službe, z vsemi uradniki, da bo v novi službi najprvo pogledal goli hrbet svojega ravnatelja.

Zk.

Izplačalo se bo.

PRVA GOSPA. Ali se ti ne zdi stalni prostor v gledališču, ki si ga abonirala, malo predrag?

DRAGA GOSPA. Nikakor ne. Poleg ima prostor neki profesor in ta pri vsaki predstavi kaj na stolu pozabi.

PRIPOROČILO.

Trgovec. Vi bi radi dobili službo knjigovodje? Kje pa ste se do sedaj učili knjigovodstva?

»Pri trgovcu Zvitežu; ta sedaj sedi v zaporu radi prikrievanja pravega bilančnega stanja.«

»Tako jutri nastopite službo pri meni!«

NJEN STRAH.

Gospod Tiček in njegova soproga sta sedela v restavraciji, ko nenkrat popade gospoda silen kašelj.

Žena: Kaj pa ti je?

Tiček: Nič. Le en požirek mi je zašel v napačno grlo.

Žena: Kaj? Zdaj boš še z drugim grlom začel piti?

»NE GRE...«

»Te cigarete, ki ste jih imenovali Elvira, ne gredo.«

»Nič čudnega. Imenoval sem jih po sestrični moje žene, ki je že tri tedne pri nas in ta tudi ne gre.«

URADNI RAZGLAS PL. OSLOVSKEGA.

Bolestnoganjeno naznanilo o smrti našega, 30 let dolgega učitelja rade volje ven dajani. Padel je v nezavest in je po 2 urah obležal mirtev in na to je umrl. Njemu se v celem njegovem življenju kaj takega še ni zgodilo, zato se nahaja v veliki revščini s svojo vdovo in desetimi nepreskrbljenimi otroci, od katerih je eden vedno mlajši kot drugi.«

Znamenit rodovnik.

Sin črnke in belokožca se imenuje mulat, sin mulatinje in belokožca kvadron. Pri zapadnih narodih, kakor so Francozi, Španci itd., je največja sramota, če kdo ni čisto krven in le, če to vemo, bomo anekdoto razumeli. Kvadroni se komaj še razlikujejo od belih in le včasih se spozna njih izvor po temnejši barvi in duhu po črnih. Slavni romanopisec Aleksander Dumas (dumá) je bil potomec črnca in ga je vprašal nekega dne jakov vsiljiv pisatelj: »Kaj ne, Vi imate zelo čuden rodovnik, vi ste kvadron?«

»Mislim, da,« reče Dumas.

»In Vaš gospod oče?«

»Je bil mulat.«

»In Vaš stari oče?«

»Je bil črnc,« reče Dumas prav mirno.

»In ali smem vprašati, ali je bil Vaš gospod stari oče?«

»Opica.«

»Salite se. To pa že ne bi držalo.«

»Res, opica. Kajti moje koleno je v resnici zelo črno mivo; se tam začnejo videti Vaše neha.«

Torej je bil oni gospod kot zadnji predstavitelj svojega rodu opica.

HUMOR IZ ORIENTA.

V Perziji je vladal v sedemnajstem stoletju princ Nadir (1736 do 1747). Določena dne se je šel sprehajati ob zunanji strani obdobja glavnega mesta in je videl tujca, sedečega pod mirrevesom. Obstal je pri njem, začel se razgovarjati z njim in ga vprašal: »Povojnik ali je vladar te dežele?«

»Mož mu,« odgovoril je. »Strašen trinog je.«

»Šah ga vpraša: »Kdo si?«

»Ne,« odgovoril je. »Nisem vladar.«

»Torej,« odgovoril je. »Kaj pa na to mekka?«

»Mož mu,« odgovoril je. »Je brž zavedel in je vprašal šaha: «Ali opica ali ti mivo?«

»Ne,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Jaz sem,« odgovoril je. »Nisem opica in sidi.«

»Nemena,« odgovoril je. »Nisem eden od tvojih troh.«

»Šah se je smejal in je šel na preji.«

»Isti šah,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Vse na svet,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

»Nisem opica,« odgovoril je. »Nisem opica.«

Vzoren sluga.

Na Škotskem so imeli ne daleč od gradu starega kralja Machetha veliko narodno veselico. Vsi dostojanstveniki dotične grofije so bili zbrani, vsi v znani škotski narodni noši. Nekateri so imeli seboj tudi svojega služabnika, ki je stal kakor navadno za stolom svojega gospodarja.

Tako je imel svojega služabnika seboj tudi znan vojvoda, doma v škotskih gorah, ki si je bil pa po svojem talentu priboril slavno ime daleč preko moj svojo ožje domovino.

Po obedu je ponudil eden od povabljenih sosedov tobačnico za njuhanje, staro, zelo lepo in dragoceno dediščino, ki je vzbujala splošno začudenje. Ni pa prišla nazaj, odkoder je bila odšla, med potjo je bila izginila; in ko je lastnik pri odhodu vprašal, kje je, mu nihče ni mogel odgovoriti. Vsi so začeli iskati, vse so pregledali in probrskali, tobačnice ni bilo nikjer. Z največjo vnemo je iskal tudi omenjeni vojvoda in je izrekel nazadnje lastniku svoje najgloblje obžalovanje, da tobačnice niso mogli dobiti.

Minulo je par mesecev in vsa prejšnja družba je bila pri neki drugi prireditvi zopet polnoštevilna zbrana. Spet je stal služabnik za vojvodo in spet je bil ta oblekel svojo narodno škotsko obleko. Ko se je slučajno z roko zadel ob žep iz kožuhovine, je čutil, da je notri nekaj trdega. Segel je noter — in je privlekel v svojo največje začudenje ono tobačnico von. Prestrašen in osupel se je obrnil k svojemu služabniku in mu jo glasno rekel, tako da so lahko slišali vsi tam sedeči: »To je vendar tista tobačnica, ki smo jo zagnili tako iskali in ticer ravno midva z največjo vnemo. Ja, ali nisi zapazil, da sem jo vtaknil v žep?« Vojvoda jo je namreč v svoji razmišljenosti res vtaknil v žep, pomotoma seveda, in jo tudi takoj na to pozabil.

Služabnik je položil roko na usta in je vojvodi šepetaje odgovoril, pa tako, da je vsak lahko slišal: »To že, zapazil sem, da ste jo vtaknili v žep. Vaše Visokorodje; a mislil sem, da ste jo hoteli obdržati.«

Ali je bil tako naiven in je mislil, da hoče gospodar tobačnico res ukrasti, da torej ne sme govoriti, ali pa je bil brez naravnosti tako zvest, da ga ni hotel izdati.

Rezjan pa Rus Tafari.

Potim, ki deputat Besednjak an Peter Matjurac sta stvorila fajšno reklamo Rezjanam, te-li čefo shočt uon s kože od vešaja.

Hitro so pošjal u Rim Simona Silarja nabuojš rezjanskega kramarja na ogled. Simon je prehodu vse mjesto, še u parlament je podihnu, an potle ki je vse ogledu, je reku: Maladuna! saj u obednim

manikonju nje tulku djela za Rezjana.

Glih tiste dni, usà rimska policija je bila po luhtu zavojno tistega deputata Matjota, ki ne morejo najt ne živega ne mrtvega. Vše njive so prekopali, vse uode so prebrodili, še v ajarje so ga iskal, an le ga njeso mogli najt.

Simon, ki ku Rezjan je še buj kurjozast ku babe, vidjoč tužle, je reku sam par sehe: Jest ne grem taz Rima, dokljer ne zvjem, kam so spravli Matjota.

Tenčas je bju u Rime tud Ras Tafari, ta z Afrike, kràj (kralj) tistih črnih (ljudi) tandol, ki na djestah jedò clo vješke mesud, kukar mi druž koxičovo. Simon, ki je dobro poznal Tafarija on tenčas, ki dol u Afriki mu je postrojò nsekšan kunsac, se je stvoru ozmišl pri Tafariju. Teše, kadur je ču, de je zima Rezjan,

je kuuzu, de naj ga hitro nof parpejejo. Potle k sta se pozdravela ku stura znanca, Simon je uprašu Tafarija, al mu je bilo ušeč kosilo, k so mu napravli gaspuodje u Rime.

Tafari se je posmejau, an je reku: Nič posebnegal San teu reč, duo vje, ki bo, an nazadnje sm si dau napravi clo vješko mesud ki ga domà jem vsák dan — Sakralot, je reku Simon, zdaj vjem, kam jo je šu komplivat buog deputat Mafejotil An tuo rekoč, je pobrau klabuk an, brez reč ne zbuogon ne z zhuodjan, je zóbutnu urata zu sabo, je le teu če na stacjon, je ustupu u parvi treno, ki peje u Vidan, se je žegnu an je reku: Far danani gumcvetil! Al naj Musošni an Besednjak sama šttošfa njih posodo, kler obedan Rezjan ne stop u Rim, dokler ne najdejo Musljal P. M.

Najboljše sredstvo.

Prvi: Major vedno toži, da ima plešasto glavo.

Drugi: Temu se da opomoči.

Prvi: Kako?

Drugi: Reci mu, da se je žena, ki mu jo je pred tednom popihala, zopet vrnila a to pot s taščo. Vstali mu bodo taki lasje, da se jih celo življenje ne iznebi.

Zk in Frsk.

Ko je naš Frsk obiskal Maribor, je dobil stanovanje v neki siromašni hiši v starem delu mesta. Svojim prijateljem razlaga, kako da za malo ni s tem stanovanjem izgubil življenje.

Dobil sem, sobo po ceni. Bila je dovolj prostorna, samo strop je bil star in gnil. In neki večer, okoli ponoči, pomislite si, celi strop, dve greddi z vso opeko, naskrat zruši v sobo in — posteljo.

»Kako si pa ostal živ?« vprašujejo začudeno prijatelji.

»Kako! To je bilo okoli ponoči in kot vsi dobro znate, mene v teh urah ni nikoli doma.«

Po službenih opravkih se nahajata Zk in Frsk v ministstvu prosvete. Frsk vidi dva mlada gospoda, ki sedite pri svojih mizah brez nobenega dela.

»Čemu sta ta dva tu?« pravi Frsk.

»Na vsak način samo zato, da plačo vložeta!«

»Ni res!« odgovori Zk. »Vidiš onega tam, ta čita časopis.«

»In drugi?«

»On čaka, da ga ta prečita.«

Nekoga dne se Frsk zabava z ribjim lovom. Naskrat začne padati gost dež. Najljubivi Frsk malo pomislja, skoči v vodo in stoji v vodi do vrtu in dež je padal vedno bolj.

Frsk dvigne roko iz vode in zmagoslavno reče:

»Kako more biti le onim, ki so ob takem dežju, na ulici brez dežnika?«

Frsku so začeli upadati lasje. Na moje prigovarjanje stopi v znano drogerijo in vpraša, ako imajo kako dobro sredstvo za rast las. Pokažejo mu raznovrstnih sredstev in ko se za eno odloči, reče: »Torej, kjer se človek namazuje, tam mu takoj poganjajo lasje!«

»Tako jeli« odgovori vajelec.

— »Kako se pa uporablja?«

— »Prosto. Par kapljic raztegnete po dlani roke in masirate dobro po glavi in lasje vam vidno poganjajo!«

— »To je vse lepo. Kaj hočem pa napraviti, ako začnajo poganjati dlako na dlani roke?«

— »Bomo pa dali lek, da dlake odpadejo!«

Frskova je bila bolna. Stopi do zdravnika, da jo pregleda.

»Vi zelo slabo izgledate mi, lostival!« pravi zdravnik po pregledu.

— »Iz česa sklepate to, gospod doktor?«

— »Po vašem jeziku!«

— »Res čudno! In ravno danes mi je rekel moj mož, da bi z mojim jezikom lahko železo zlomila.«

— »Kaj hočem početi, gospod doktor?«

»Moj mož vedno poneči govori!«

— »Pustite ga, gospa Frsk, da govori po dnevu!«

Frsk pošlje hčerko v savod, da se izpola, da bi stem ljubila kako boljše partijo. Po dovršenih študijah vzgoje pride hčerka domov in hotela že je materi pokazati, kaj se je vsega naučila v zavodu.

Neki dan, ko ste pripravljali špinačo za večerjo, jo mati vpraša:

»Mary, si oprala špinačo?«

»Non maman!« odgovori nadebudna hčerka.

»Zakaj ne?«

»Ker nisem imela žajfe!«

Zk in Frsk večerjata v restavraciji in Frsk se jesi, da so mu vse jedi premalo slane.

»Samo počakaj, dragi Frsk,« reče Zk.

»Še vse ti bode preslano!«

»Kako to misliš?«

»Na račun počakajva.«

Pomislil Marička, Frsk se je zopet oženil. Ta repec!

Zena (jokavo): »No, seveda, ti se že kesaj?«

Zk (blago): »O mlaakor ne. Toda pri Frsku je popolnoma nekaj drugega, on nima dolgov.«

Pristuskoval sem slučajno pogovoru na koncertu ugostiteljskih in komičarskih umetnikov v kotičnem trgovskem domu.

Dama: »Ako se ne motim, sem zadnjič sedela z mojo prijateljico za Vami?«

Gospod: »Mogoče! Ali ne kupujete pišter pri Maretini?«
 Dama: »Kupujem!«
 Gospod: »Ančka je ime vaši služkinji kaj ne?«
 Dama: »Da!«
 Gospod: »In v golaš ne poabi nikdar dočeti za rep no- pa paprike?«
 Dama: »Naravnol!«
 Gospod: »Potem je vse v edu!«....

Razgovarja se Zk o dogodku v Trbovljah in ker ima na- bako rabiti športske izraze, zaključil razgovor takole: »Vi- lite, bilo je mrtvih 6 proti 4 korist Orjume!«

Svetovno znana banka »Na- rodna skupščina S. H. S.« na- manja vsem svojim delničar- em, da vsled večje pasive ne- go aktive, ne more zadostiti svojim ciljem in je prisiljena zapreti svoje urade radi likvi- dacije. Med mnogobrojnimi za- piski figurirajo tudi sledeče svetovno znane tvrdke:
 Ljuba Davidovič & Co.
 Pašić & Pribičević d. d.
 Trvdka »Pri kmetu« — J. Ivanoviča.
 Korošec & Spaho d. d.
 Uvoz — Izvoz — St. Radič.
 »Džemijet« trgovsko pod- zetje iz Južne Srbije.
 Poleg označenih ima tudi večje število zaupnikov v sa- nem narodu. Rok je določen do 20. oktobra t. l. Za likvida- tjskega upravnika je izvoljen Lazar Marković, znan gro- lista iz Beograda, kateremu so poverjeni vsi računi in ka- teri je znan radi svoje »štruč- e« sposobnosti za prečenje alca razmer.

»Kje si bil, Zk?« vpraša Frsk.
 »V kavarni!«
 »To je res čudno, vsakokrat to te vprašam, vsakokrat v kavarni.«
 »Cepec, zakaj pa potem sta- viš tako neumna vprašanja?«

Frsk se pogaja za konja na sejmu v Sežani. Po dolgem pričkanju se zjedinita in umet, ki je stalno hvalil klju- se, mu razloži njegove vrline:
 »Veste gospod Frsk, ta tonj vam dirja brez prestanka kar celih 12 km in ne morete ga na noben način prej usta- viti.«

»Vraga, Saj to ni mogoče?«
 »Lahko vam to prisežem pri svoji živi duši.«
 »No potem pa sploh konja ne kupim, ker do doma imam samo 8 km in kdo naj mi ga prej ustavi?«

Frskovka (sosedu): »Pomi- lite, že leto dni je preteklo, odkar je umrl moj blaženi...«
 Sosed: »Veste kako je, go- pa Frsk, ni blažen vsak, kdor umre; toda za vašega pokoj- nika vem predobro, da je za- res blažen in srečen.«

Zkovka (na vrhu Triglava): »O, kako je tu lepo! Da bi vsaj ostala tu za vedno!«

Zk: »Prosim, prosim, kar o- stani...«

Student, kateri je poslušal teorijo v nasledstvu, vidi v zvorinjaku, kako navadna psi- ca doji mlade leve.

»Kaj ne bode imelo to posledice na leve, ker se doji- jo z psičjim mlekom?«

»Oh, nikakor ne!«

»Kaj pravite? Z mlekom se prenašajo osebnosti in od leva bodejo postali psi...!«

»No, potem je pa čudno, da ne nosiš ti volovskih rogov, ker gotovo že od detinstva piješ kravje mleko!«

»Za Boga, gospod dok- tor, pomagajte mi. Jaz se imo- nujem Frsk...«

Zdravnik: »Zal mi je, za ta- ke boleznim nimam leka.«

Frskovka: »Gospod Zk sedi celi božji dan v kavarni ali pa doma za knjigami, in bil bi že skrajni čas, da se poroči.«

Frsk: »Misliš?«

Frskovka: »Seveda! Stem bi se vsaj pomagalo njegovemu zdravju in na vsak način bi gledal, da vsaj par ur odide z doma, da se razvedri na čis- tem zraku...!«

Pomembno.

»Kakšna je bila vaša prijateljica, ko ste jo čez leta zopet videli?«

»Hm. Na obleki je imela nekaj gub manj in na obrazu precej gub več.«

Odgovor Turinčanom.
 Nam dragi Čuk sporoča to od fantov, ki v Turinu so, da oni tam ostanejo, Taljanke lepe imajo. Kaj dragi mislite pa vi, da drugih fantov za nas ni? Če ni Slovenec, je Taljan, da le ni preveč zaspan. Me smo slovenske deklice, ki gorke nam krvi še vre; Če nočete Slovenke met, vzemite »moro« s košem vred. Kaj vi zamerite zato, če ravno pušeljica ni b'lo, ker sami dobro veste to: po žimi rožce ne cvetó. A tisti, ki je imel dekle, ki ga ljubilo zvesto je, dobil je tudi pušeljček, ne more reč, da ne. Če pa po volji mu ni bil, zakaj pa ni ga tu pustil, in rekel: Jaz ne maram te in tudi ne tvoje rožice. Če pa se vam dopadejo vse te, ki se nastavljajo, vi pazite o j fantje le, ta niso Micke kakor me. Ker Micke to je res hudič, pri nji res ne opraviš nič. Če tudi me smo Micke vse, le ene ga pozna srčé. Ne veste drugega kot to, da pušeljica takrat ni blo, pa kolik noči ste vandrali,

se niste za nas zmenili. Pozdravljeni bodite vi predragi naši Janezki; če Micke zapustili ste, imejte dol opanjkarce. Vas še zahvalimo lepo, da spročili ste nam to. Zahvaljen bodi tudi Čuk, za teh novic prepohl klobuk. Le naj vam sijé solnce sreče, kak se po taljansko reče. Mogoče pozabili ste, kak po slovensko reče so.
Slovenska dekleta iz Dolenj.

V SLOVO VSEM ŠTIRIM!
 Zanjke tri so b'le nastavljene, Čuk hotel mi zaviti je vrat, in Slavku v jarem pomagat! Slavko kot nerodnež mlad, me hotel je ob glavo djet. Tretja, no, tja šel bi radevolje, ako odgovor se glasil bi bolje Milka, sicer me je res vzljubila, ali že po par vrsticah, drugemu roko prožila! Zato pa Rudi Vas pozdravlja, komur drago, naj zabavlja!
Kandidat.

PRI ŽENITOVANJSKEM POSREDNIKU.
 »Jaz bi se rad poročil. Ali imate merda kak cenik?«

Odmeni iz Rima.

Pravijo, da bodo morlici Matteottija kaznovani zelo strogo radi tega, ker so bili tako nerodni, da so se dali iz- slediti in niso ostali »neznani zlikovci.«

Pravijo tudi, da so s tem napeljali vodo na mlin opozic- ije, ki danes izbornu melje brez vode in vetra.

Pravijo, da je fašistom nek- do prepovedal brati opozici- jonalne liste. Iz tega se da sklepati, da zdaj sploh ničesar več ne bodo brali.

Pravijo, da delajo po novi metodi za pomirjenje javnosti na ta način, da hodijo oboro- ženi in kóejo, koga bi požrl.

Pravijo, da so vsi humoris- tični listi padli, odkar vladni listi s pranjem zamorca daje- jo toliko snovi za smeh, da humorističnih mišč še poglo- da ne.

Pravijo, da je Mussolini zlozil zastavanco na lastnem kolenu, snoparjem pa ne je zdelo vsodnoje zloziti orožje na glavah opozicionadcev.

Pravijo, da so bili trije mi- nistri odstavljani z ozirom na sedanjí položaj (umor Matte- ottija); ljudje zato trdijo, da oni vedo za truplo.

Pravijo, da je minister Gen- tile imenoval v službo pred štiri leti umrlega profesor- ja; ne smemo pozabiti, da je izdal tudi marsikatero mrtvo pošavo.

Pravijo, da se je jetnikov pri »šiški kraljici« pokazala silna želja po svobodi in ne- varno je, da ne postanejo vne- ti pristavi pokojnega Matteot- tija, če jih kmalu ne izpustijo.

Pravijo, da so razpisali 25.000 lir nagrade za tistega, ki bové za Matteottijevo truplo. Tisti, ki vedo za truplo, si slu- žijo milijone in življajo na tisočake.

PAMETNA PREPOVED.

Nekega vročega poletnega dne je došel Jéjtelec, ki je prodajal svojo kramo po va- seh, do potoka. Ko je v njem pogasil svojo žejo, se je ju- naško odločil, da si vmiže no- ge, ki po njegovi pošteni sod- bi že leto dni niso prišle v do- tiko z vodo. Ravno jih je ho- tel pogrezniti v mokroto, ko njegove oči zagledajo tablo z napisom: »Kopati se v tej vodi je strogo prepovedano.« Jéjtelesov obraz je sijal od veselja. »Konečno ona pamet- na prepoved!« je dejal sam pri sebi ves srečen, popadel svoje stvari in se napotil dalje s sklepom, da z umitvijo nog počaka še eno leto.

ZELO HUDO.

Gospica Marija Toča bere liste. Nacnkrat plane vsa iz sebe: »Za božjo voljo, brzo- vlak Trst-Dunaj je trčil ob tovorni vlak. Več mrtvih in cela množica težko ranjenih.«
 »Kaj pa je?« so dejali nav- zoči. »Ali je vam kdo mr- tvih morda znan?«
 »Tega ne. Ampak progá mi je znana.«

Tekma.

Včeraj v nedeljo 6. dne pasjega seca, ob 16. uri po solnčnem vzduhu, se je vršila v krčmi pri »Čvrtaški« balinotekma, ter bi bilo lahko, ako bi Čuk o tem ne poročal, bitek je bila pičena, žvzeta in kurna kokoš, in solata, ki je obeljena s soljami onih ki so tekmo izgubili! Nato kruh in vino!

Ob določeni uri so se zbrali na ličnemesta vsi balincarji, streli in začeti, izvzemši Lojzeta, (ki poje s. alt, tenor ter svira na golido) in je slednjič tudi ta prišel, sta se namirale dve skupini po 5 mož. Igra je nato pričela, ter je bila zelo zanimiva. Igralci so zapirali (vrata), poburili (zobe) ter tolkli kamenje, in je bilo veselje. Tako, bi kmalu kakev plombiral alumnik Pavletu. Se več požrtvovalnosti so izkazali vater pri južini. Kakoš ni vtegnila niti na mizo, v zraku so jo iztrgali, »toč« so pa iz same hvaležnosti polili Danijelu po hlačah. Ta mizi so ni slišalo, drugega kot nastanje, požiranje in lizanje. Suedli so 25 štruc kruha, 3 kokoši in zbrinčijo solate, vse to se je zalilo z A-Busjevim teranom.

Kar se je še godilo potem pa rajš, olem. Objavim le naslednja poročila, ki so prišla ob 24. uri na »zuka«.

1. »Miro« kleči pred vrati, ter išče juč.

2. »Lojzek« se krepa iz občestnega kroga — luno, ki ga gleda kot krodil.

3. »Isos« je rekel domačemu biku osel.

4. »Nacek« je spal na glerji, ter bil v tej vročini kmalu — zmružil?

5. Danijela je žena z metlo pognezila hiše, ter se je najbrže izgubil, ker ga najde, naj sporoči to brzo vno po Markonu na »zuka«.

6. »Viško« je spal pred lesu, ker ma ga je čakala Ivanka z metlo. Druga poročila so izostala. Ko jih bom, bom poročala. Za v nedeljo išlje balinotekmo poročiti, pa zobe, zmagovalce bo oni, kdor nali manj — puntov. Kako bo to izdlo, bom poročala! »Reita«.

OZENTALSKA KITARA.

Lepo poje in svira
ta naša kitara,
nima počitka ne mira
le vedno nagaja.
Fančo s kitaro
in Gušto violin,
kot imata navado,
nam naredita orkestrin.
Tu v temu le kraju
res je mnogo ljudi,
so stari in mladi,
se vdovcev tudi vdobi.
So fanti še mladi,
ki nočejo deklet,
stari pa vdovci
se hočejo ženit.

RIBE.

Med Jugoslavijo in Italijo teče potok-meja. Ob eni strani hodi jugosl. straža, ob drugi it. straža gor in dol. Ribe loviti je prepovedano za obe državi. Nekega jutra priinese jugosl. straža s seboj trnek in začne loviti ribe; ko ga Italijan vidi, mu reče: »No, ali ne veš da je tu prepovedan ribji lov?« »Da«, odgovori Jugosloven, »vem, toda jaz lovim samo jugosl. ribe.« Italijan: »No, počem jih pa poznaš?« — Jugosloven: »Laške imajo večjo goflo.«

CIVILIZIRAN PES.

»Ali je dobro naučen Vaš pes?«

»O, da; kadar zdeha, drži tace pred gobcem.«

NEMODERNO.

Mojster (novemu pomočniku): Povejte mi, koliko časa ste bili v svoji zadnji službi?

Pomočnik, Sramujem se povedati, gospod mojster. Celih deset let.

SODOBNI OGLAS.

»Gospod, ki je izgubil levo galošo, št. 44, išče nujno gospoda, ki bi bil izgubil desno galošo iste številke, v svrhu, da skupno kupita nov par galoš. Ponudbe je treba poslati pod šifro: »Kdor zlo deli, le pol trpi?«

ODKRITOSRČNO.

Zdravnik vpraša bolnika, kako kaj diha.

»I tako noter in ven, ako sem pa na mrazu pa še celo meglo diham,« odgovori mu bolnik.

VZROK, DA NI TREZEN.

Na županstvu prideta zaročenca z namenom, da se poročita. Ko gospod predstojnik zapazi, da je ženin pijan, reče nevesti: »Prosim pridite drugič, ko bo Vaš bodoči mož trezen.« — Čez 8 dni prideta zopet, a ženin je istotako pijan.

Predstojnik: »Saj sem Vam rekel, da pridita, ko bo on trezen!«

Nevesta: »Za vruga, treznega pa tudi s par voli sem ne spravite!«

OBA REVEŽA.

Gospod Grivar si ogleduje norišnico. Zdravnik mu razkazuje tudi norce; pridejo do celice, kjer sedi norec, drži pupo iz cunj v rokah in jo strastno poljubljuje.

Gosp. Grivar: »Povejte mi, prosim, gosp. zdravnik na čem je znorel ta človek?«

Zdravnik: »Ta revež je imel ženo, katero je strastno ljubil, a žena ga je varala in zbežala z drugim — vsled tega jo revež zblaznel.«

Oba grestva dalje ter se usta

vita pred celico, kjer razbija preklinja in kriči norec, kakor bi bilo konec sveta.

Gosp. Grivar: »Oh, gospod, od česa je pa ta znorel?«

Zdravnik: »Vidite, ta je oni, kateri je pobegnil z ženo prejšnjega.«

Poštena služkinja,

ki zna tudi kuhati, dobi službo takoj pri slovenski družini v Gorici. Več se izve v »Narodni knjigarni«.

Stara in dobroznana tvrdka

Antonio Fanin

v Gorici, samo v Gosposki ulici (Via Carducci) 19
naznanja svojim cenj. odjemalcem
in sl. občinstvu, da Irgovina bo
tudi v bodoče prav dobro založena
z raznovrstnim blagom kakor z:
**vezeninami, nogavicami, perilom,
pleteninami, umetnimi cveticami
in drugimi predmeti.**

Po napravljenem inventarju so
cene znižane.

Posebnost: Predmeti za birmo.

NA DEBELO!

NA DROBNO!

je
milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za Čuka
na palčici za drugo polletje v znesku
Lir 7.50?

Velik sejm za čevlje

v GORICI

Via Garibaldi št. 4

ČUDOVITO NIZKE CENE!
KOLOSALNA LIKVIDACIJA!

LISTNICA.

Radohova vas pri St. Petru. Pre-osebno, zato je zletel v koš. Iz istih vzrokov so zleteli tudi vsi ostali dopisi ker Čuk ne more videti povsodi za kulise in noče delati krivice nikomur in nikjer zdražbe. Te vasi so: Vipava, Anhovo, Trst (to je sicer mesto!), Čiginj, Bezovica; Vrhpolje, Stanfel. Hibe vsakega posameznega ne bomo naštevali, ker so vse enake. Tedaj nekaka skupna spoved in odveza. Drugič za osebne bedarije še listnice uredništva ne bomo navzeli ve. Naj bo raje popolnil ta prostor dober dovtip, bo Čuk bolj vesel, čitatelji pa tudi. — *Pristina*. Hvala za poslano. Vi ste sodruknik, da za leže. Vaši želji radi ustrezemo. Posljite nam še kaj!

Listnica uprave: Danilo Pre-garc. Vaša naročnina je plačana do 31. decembra 1924. Bodite nam prav priščno pozdravljeni!

EDINA V GORICI
odlikovana

TOVARNA KISA

FRANC KRALJ

v GORICI - Via Cappuccini 9

Izdeluje najboljšo vrsto kis.

V zalogi ima pristni vinski kis, kakor tudi drugi najboljši kis. Cenjenim odjemalcem se priporoča za obilen obisk.

CENE ZMERNE

POSTREŽBA TOČNA

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Gius. Verdi 1.
nosproti velihemu semenišču
v Marzinovi hiši

Tapeti in popravlja ob posteljnjakih (ediny zaloga iz Čehoslovaške), zaloga manufakturnega blaga na debalo in na drobno.

Blago najboljšo. Cene skrajno nizke.

Pozor kopaljšniki

RISTORANTE „VITTORIA“

v Gradežu (Grado) P. XXIV. Magglo 25
na glavnem trgu ob kanalu.

Obiščite imenovano restavracijo, v kateri dobite izbornu kuhinjo, prvovrstna v-pavsko in briska vina. Na razpolago tudi sobe za tujce. Za obilen obisk se toplo priporoča. **ANT. POBERAJ** restavraler, in znani gostiln. v Kronbergu v Lesineh.

Žgalnica likerjev

na starem placu št. 7 v Gorici

ponuja za sezijo sadja:

Trikratni žgani alkohol 95 %	po L. 25.— liter
Žganje 50 %	11. —
Rum Jamaica 50%	13.50 —
Vermouth, Maršala in bel	
Vermouth	5. —
Najfinejši likerji	15.50 —
Sladkorni sirupi, razno sadje	6.25 kg.
Belo vino najboljšo 14 gradov L. 5.—	steklenica 2 litra.

— Kako drago je pivo l...

— A! kaj še! Cena je padla!

Mala piva stane 70 cent. velika pa L. 1.40.

— Kje pa?

— V sladoleadni **Baldini**, Via Mazzini št. 1

(prej Via Municipio), ki ima tudi veliko izbero raznovrstnih sladoleadov po L. 1.—

kos. — Takoj grem tja!

Baldini sprejema tudi napočila na sladolead za veselice!

Podpisana naznanjava sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO

z vsakovrstnimi čevlji in usnjem na drobno
v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in prvovrsten. Cene nizke in konkurenčne. Izvršujeva tudi vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila. Za obilen obisk se priporoča udana

trgovca **BREZOVEC - ROSIN**

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

GORICA, Via Seminario 10.

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadaji modri prodaja za deželo, za Gorico pri semenišču v hiši z desetico trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati, in tebe, žena, ženin, fant, deklina, trgovec, ki kupuješ mnogo hkrati cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Pozor!

Pozor!

Za poletno sezono, velika izbira kambrika, perkala, zepirja, in krepa volne za moške in ženske obleke. Velika zaloga vsakovrstnega perila za novice in birmance.

Felberbaum & Rolich

Corso Verdi šte. 7.

(prej **HEDŽET** in **KORITNIK**)

Na drobno!

Na debelo!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potrebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogo in veliko izbero najboljših **BIANCHI** in **ALTENA** dvo-koles. Šivalne stroje priznanih tvrdki **TITAN** in **PAFF**, kakor tudi municijo in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni stroj, se ga pouči v delu umetnega vezanja brezplačno, dokler ni zadobil popolne prakse.

Poslužite se pri njem

in ne boste se kesali, kakor se njegovi stari odjemalci ne pritožujejo, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

